

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **A. K.,** zastoupeného Mgr. Marií Látovou, advokátkou advokátní kanceláře HRABA&CONSORTES v. o. s., se sídlem Říčany, Kamlerova 795, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra,** Praha 7, Nad Štolou 3, o přezkoumání rozhodnutí ministra vnitra ze dne 17. 9. 2003 č. j. OAM-2042/AŘ-2002, vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 11 Az 218/2003, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 8.4.2004 č. j. 11 Az 218/2003 – 41,

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 8. 4. 2004 č. j. 11 Az 218/2003 – 41 **se zrušuje** a věc **se** mu **vrací** k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 8. 4. 2004 č. j. 11 Az 218/2003 - 41 zamítl žalobu podanou žalobcem (dále i „stěžovatel“) proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 17. 9. 2003 č. j. OAM-2042/AŘ-2002, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 20. 9. 2001 č. j. U-935/VL-14-02-2000 o neudělení azylu dle ustanovení § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a o nevztažení překážky vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu, a zamítnut rozklad žalobce.

V odůvodnění rozsudku Městský soud v Praze zejména uvedl, že důvody označené žalobcem v žádosti o azyl a citované v průběhu správního řízení nelze podřadit pod žádnou ze skutečností, které jsou v ustanovení § 12 zákona o azylu uvedeny jako skutečnosti odůvodňující udělení azylu. Jednání soukromých osob nelze považovat za pronásledování

ve smyslu zákona o azylu. Žalovaný správní orgán při svém posouzení splnění zákonných podmínek pro udělení azylu žalobci vycházel z objektivních podkladů a zjištění vyplývajících z nezávislých pramenů, proti obsahu těchto dokladů žalobce v žalobě neuplatnil žádnou konkrétní námitku. Ačkoliv ze zpráv o situaci v Kazachstánu vyplývá, že se státní moc potýká s korupčním prostředím, jak na to žalobce v žalobě poukazuje, je nutno konstatovat, že žalobce nevyužil v plné míře svého práva obrátit se na policii a případně další státní orgány. Nelze tedy učinit jednoznačný závěr o tom, že právě v případě žalobce jde o nečinnost státních orgánů při vyřizování jeho oznámení, situace popisovaná žalobcem postihuje veškeré obyvatelstvo Kazachstánu a ačkoliv lze chápat snahu žalobce o zabezpečení lepšího způsobu života jeho rodiny v České republice, je nutno konstatovat, že jím uváděné důvody nelze považovat za důvody, jejichž existence je nutná pro splnění podmínek uvedených v ustanovení § 12 zákona o azylu. Podle Městského soudu v Praze nelze důvody, které žalobce uplatnil ve správním řízení, podřadit ani důvodům pro udělení azylu dle ustanovení § 13 a § 14 zákona o azylu. Objektivní zprávy o situaci v Kazachstánu hovoří o tom, že tamní situace není ani jednoduchá ani jednoznačná, soud však musel přihlížet při svém rozhodování jednak ke skutečnosti, že s obdobnými problémy, které popsal žalobce, se potýkají všechny státy bývalého SSSR, jednak ke konkrétním okolnostem, které žalobce uváděl. Je namístě pochybnost, nakolik v případě žalobce jde o žádost o ochranu či o způsob legalizace pobytu v České republice, a to zejména s přihlédnutím, že se žalobce do Kazachstánu z území České republiky vrátil, byť na dobu přechodnou.

Proti citovanému rozsudku Městského soudu v Praze podal žalobce včas kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen "s. ř. s."). Stěžovatel se domnívá, že rozhodnutí žalovaného nesplňuje požadavky kladené na správní rozhodnutí ve smyslu § 46 a § 47 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (dále jen „správní řád"), a to zejména tím, že jeho odůvodnění je nedostatečné, což způsobuje jeho nepřezkoumatelnost. Městský soud v Praze dle stěžovatele jednal v rozporu se zákonem, když rozhodnutí žalovaného pro nepřezkoumatelnost nezrušil. Stěžovatel dále uvádí, že rozhodnutí žalovaného nevyplývá ze zjištěných podkladů, chybí zde logická vazba mezi rozhodnutím a podklady pro něj, způsob, jakým jsou z jednotlivých důkazů samostatně a z jejich souhrnu jako celku vyvozovány poznatky o skutkovém stavu neodpovídá základním principům logiky a rozumného uvažování. Stěžovatel také uvádí, že argumentoval tím, že pronásledování jeho osoby vycházelo jak od státních orgánů jako takových, a dále pak od dalších složek obyvatelstva, které věděly, že se jim za jejich jednání nedostane pronásledování, a to právě pro směr, který vládní politika nasadila. Dle stěžovatele jsou pronásledováním takové jevy, pokud je splněn předpoklad, že jsou součástí státní politiky, státem vědomě trpěné či nedostatečně potlačované, což je i jeho případ. Tuto argumentaci však nechal zcela bez odezvy jak žalovaný, tak soud. Na podporu uvedeného stěžovatel odkázal na Zprávu Ministerstva zahraničních věcí Spojených států o dodržování lidských práv v Kazachstánu za rok 1999, kde je jasně uvedeno, že diskriminační jednání vůči menšinám je v Kazachstánu součástí vládní politiky, vláda nadále pokračovala v diskriminacích ve prospěch etnických Kazachů ve státní službě, rovněž Kazaši převládají ve vzdělání, poskytování bytů a dalších oblastech. Žalovaný se k tomuto tématu vyjádřil pouze tím způsobem, že je mu známo z jiných zdrojů, že jde zejména o důsledek klanového systému jako tradičního dělení kazašské společnosti, ale neuvedl konkrétně, o jaké jiné zdroje se jedná. Podle názoru stěžovatele nestačí pouze uvést, jaké důkazy byly provedeny bez toho, aby s těmito podkladovými skutečnostmi žalovaný seznámil stěžovatele před vydáním rozhodnutí. Touto skutečností se však soud nezabýval, přestože na ni stěžovatel upozorňoval. Stěžovatel zjistil, že citované „jiné zdroje" znamenají konkrétně pouze jednu zprávu, a to informaci Ministerstva

zahraničních věcí ČR, přičemž se domnívá, že uvedená informace je nedostatečná pro odůvodnění jeho případu, a především je neobjektivní. Navíc se stěžovatel domnívá, že je irelevantní, zda jsou etničtí Kazaši u moci díky klanovému systému či díky tradičnímu dělení kazašské společnosti, důležité je, že diskriminují kazašské občany ruské národnosti. Co se týče náboženského pronásledování, žalovaný správní orgán si opatřil Zprávu Ministerstva zahraničních věcí Spojených států o stavu dodržování lidských práv za rok 2000, kde je jasně uvedeno, že pronásledování z náboženských důvodů je dokonce přímo součástí vládní politiky. Městský soud v Praze však v rozporu se zákonem všechny tyto výše uvedené argumenty opominul, a ztotožnil se s výkladem správního orgánu, že jednání soukromých osob nelze považovat za pronásledování. Dle názoru stěžovatele bylo zapotřebí vzít v úvahu informace o zemi původu, které hovoří jednoznačně v jeho prospěch, jelikož potvrzují, že diskriminační chování vlády v Kazachstánu je součástí vládní politiky. Městský soud v Praze se s tímto vypořádal zcela jednoznačně, když v rozporu s výše uvedeným uvedl, že všechny útoky namířené proti stěžovateli a jeho rodině, byly způsobeny fyzickými osobami a nejde o jednání, tolerované ze strany státních orgánů. Tento závěr je však dle stěžovatele ve zřejmém rozporu s provedeným důkazy, jež hovoří ve prospěch stěžovatele. K relevantním informacím, potvrzujícím diskriminační chování státu, pak Městský soud v Praze nezaujal žádné stanovisko, a tedy je nepovažoval za důkaz, respektive tyto důkazy žádným způsobem nezhodnotil, jeho rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné. Stěžovatel dále soudu vytýká, že zcela přehlédl další námitky, které vyjadřoval v podané žalobě, konkrétně když stěžovatel popisoval, že nesouhlasí se závěrem žalovaného, že nedostatečnou lékařskou péči poskytnutou jeho synovi nelze považovat za výsledek pronásledování. Stěžovatel v žalobě namítal, že ze strany žalovaného nebyl učiněn žádný krok ke zjištění, zda zde existuje příčinná souvislost mezi úmrtím stěžovatelova syna a skutečností, že ošetřující lékaři byli všichni kazašské národnosti. Pokud žalovaný pouze odkázal na blíže nespecifikované závěry známé mu z jeho úřední činnosti, nezjistil skutečný stav věci a přijatý závěr nedostatečně odůvodnil. Co se týče toho, že Městský soud v Praze ve svém rozhodnutí uvedl, že k námitkám o neúplně zjištěném skutkovém stavu věci stěžovatel neuvedl žádné důkazy, které by podle jeho mínění měly vést ke zjištění skutečné situace v Kazachstánu, stěžovatel konstatuje, že objektivní skutečnosti byly dostatečně popsány ve shromážděných zprávách o situaci v Kazachstánu, přičemž jeho námitky se týkaly chybějícího zjišťování konkrétních okolností jeho případu a zjišťování příčinných souvislostí. Stěžovatel dále uvádí, že není pravdou, že nepředložil žádné důkazy, když několikrát poukazoval na zdravotní stav své dcery, předkládal fotografie jejích rozsáhlých popálenin i lékařské zprávy, a to již před správními orgány. Stěžovatel přiznává, že dalšími důkazy nedisponuje, to však neznamená, že se jím popsané skutečnosti nestaly, upozorňuje na povinnost správního orgánu dle ustanovení § 32 správní řádu. Stěžovatel trvá na tom, že potíže, kterým byl spolu s rodinou vystaven, dosáhly takové intenzity, že jeho obavy z pronásledování lze označit za důvodné. I pokud by soud označil zjištění žalovaného za dostatečná, nemohl nechat bez povšimnutí zásadní námitku stěžovatele, a sice to, že obsahová hodnota důkazů, tedy informací o situaci v Kazachstánu, které jednoznačně hovoří ve prospěch stěžovatele, se neodrazila na výsledku napadeného rozhodnutí žalovaného. V tomto smyslu soud dle stěžovatele zcela jistě pochybil, neboť měl vyslovit, že závěry přijaté žalovaným, nemají v obsahu spisového materiálu oporu. Stěžovatel je tudíž přesvědčen, že v rámci soudního projednání jeho případu se soud dostatečně nevypořádal se všemi námitkami, které on v žalobě uvedl a napadený rozsudek je nepřezkoumatelný. Stěžovatel dále zpochybňuje několik tvrzení Městského soudu v Praze, a to jednak, že soud musel přihlížet mimo jiné ke skutečnosti, že s obdobnými problémy se potýkají všechny státy bývalého SSSR. Stěžovatel se domnívá, že z jeho pohledu je irelevantní, kolik států se s podobnými problémy musí potýkat, důležité je pouze to, že on sám osobně jednání, kterého se dopustily

sice soukromé osoby, které však bylo záměrně nedostatečně potlačované státem, pociťuje jako pronásledování. Dále že soud přiložil váhu skutečnosti, že stěžovatel nepožádal o azyl ihned po příjezdu do České republiky. Tento argument není podle názoru stěžovatel zákonný, jelikož pouhá skutečnost, že stěžovatel usiloval po opuštění vlasti o legalizaci pobytu jinou cestou než cestou azylu, nikterak nesnižuje pronásledování, kterému byl vystaven v Kazachstánu. Co se týče tvrzení soudu, že skutečnost, že stěžovatel se do Kazachstánu vrátil, výrazně zpochybňuje jeho tvrzení o pronásledování, stěžovatel připomíná, že při svém návratu do Kazachstánu nikde nepracoval, a nikterak nevstupoval do jednání se státními orgány, které mají ostatně zájem, aby osoby nekazašské národnosti odjely ze země. Stěžovatel dále nesouhlasí s tím, jakým způsobem soud hodnotí problematiku azylu samotnou, když zcela v rozporu s platnými právním normami zjednodušuje institut azylu, když výslovně v rozsudku říká, že: „udělení azylu je institutem chránícím výjimečné situace, týkají se – zjednodušeně řečeno - politického pronásledování v zemi původu žadatele“. Pokud tedy Městský soud v Praze chybně vycházel z takto záměrně zúžené definice institutu azylu, nemohl potom správně zhodnotit případ stěžovatele. Dále pak stěžovatel odkazuje na § 12 zákona o azylu a připomíná, že důvody, pro které žádal o azyl, byly národnostního a náboženského charakteru, nikdy netvrdil, že byl pronásledován z politických důvodů. Stěžovatel tedy trvá na tom, že nevidí důvod, proč by měl žalovaný a potažmo soud, tyto již tak úzké důvody, dále zužovat svým výkladem, který nemá oporu v zákoně. Stěžovatel dále argumentuje ustanovením § 33 odst. 2 správního řádu s tím, že byl sice dne 23. 5. 2000 seznámen se spisem, nicméně informace, na které odkazuje žalovaný, a které pak vzal v úvahu i soud, pocházejí z let 2001, 2002 a 2003, z čehož je zřejmé, že s nimi nebyl stěžovatel řádně seznámen. Porušení tohoto procesního práva považuje stěžovatel za takové porušení zákonnosti, že je důvodem pro zrušení rozsudku Městského soudu v Praze. Za zcela zavádějící považuje stěžovatel tvrzení Městského soudu v Praze, že nevyužil všech právem připuštěných opravných prostředků v Kazachstánu k nápravě, když on se obracel na policii, jak v okamžiku, kdy byla jeho dcera společně s dalšími dětmi a učitelkami ruské národnosti ve školce otrávena jídlem, tak když byla dcera zapálena, a rovněž když byl napaden ve svém vlastním bytě. Policie i přes opakované žádosti stěžovatele nezahájila vyšetřování, stěžovatel se také obracel na tisk, jelikož v medializace těchto případů shledával alespoň nějakou šanci k nápravě, neuspěl však. Dle stěžovatele nelze úspěšně očekávat, že jakákoliv podání, k jejichž vyřízení jsou příslušní Kazaši, budou kladně vyřízena, pokud jejich podstatou jsou stížnosti na jednání jiných Kazachů vůči stěžovateli a jeho rodině, tedy vůči osobám ruské národnosti, právě z důvodu této národnosti. Stěžovatel navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit zpět k dalšímu řízení, zároveň navrhuje přiznat kasační stížnosti odkladný účinek.

Žalovaný ve svém vyjádření popřel oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí, tak i napadený rozsudek byly vydány v souladu s právními předpisy, a odkázal na správní spis, zejména na vlastní podání a výpovědi stěžovatele učiněná ve správním řízení. Žalovaný dále konstatuje, že důvody stěžovatele nesplňují taxativně vymezené důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Stěžovatel měl ve své vlasti potíže, které však nelze považovat za pronásledování ve smyslu předmětných ustanovení zákona o azylu. Špatná ekonomická situace v Kazachstánu dopadá na většinu obyvatel této země a nelze ji považovat za důvod azylově relevantní. Žalovaný má za to, že jeho rozhodnutí je dostatečně odůvodněno s přihlédnutím ke všem okolnostem, které byly v průběhu řízení zjištěny. Žalovaný navrhl kasační stížnost zamítnout a nepřiznat jí odkladný účinek.

Z předloženého správního spisu vyplynulo, že stěžovatel podal dne 11. 3. 2000 návrh na zahájení řízení o udělení azylu, ve kterém uvedl, že vlast opustil v dubnu roku 1998 z národnostních důvodů, neboť Kazaši jeho rodinu kvůli ruské národnosti vyháněli, stěžovatel se bál o děti, přišel o práci, zničili mu auto. Dále stěžovatel uvedl, že o azyl žádá z důvodu náboženství, jelikož je pravoslavný. Česká republika byla pro stěžovatele cílovým státem, chtěl zde žít s rodinou. V pohovoru k návrhu na zahájení řízení o udělení azylu ze dne 23. 5. 2000 stěžovatel podrobněji popsal potíže, které provázely jeho rodinu ve vlasti, a jejichž příčina dle stěžovatele spočívala v národnostní nesnášenlivosti ze strany Kazachů. Stěžovatel také uvedl, že pracoval jako taxikář, stávalo se mu, že kazašští zákazníci odmítali platit, jeden zákazník jej dokonce ohrožoval nožem, stěžovatel se obrátil na milici, ale ta nakonec řízení zastavila, stejné to bylo, když mu zapálili auto. Stěžovatel se dostal do složité ekonomické situace, jedna z jeho dcer nebyla pro svou ruskou národnost přijata na vysokou školu, v roce 1997 odjela do České republiky, pracuje zde na živnostenský list, druhá dcera byla přiotrávena v ruské mateřské školce. Stěžovatel připustil, že se nijak nebránil, protože jako Rus nemohl nic dělat, zkoušel se obrátit na tisk, ale ani tam nic neudělali. Co se týče náboženských důvodů žádosti o azyl stěžovatel uvedl, že v jeho víře mu nikdo nebránil, mohl chodit do kostela, ale musel poslouchat nadávky, zesměšňování a urážky. V dubnu roku 1998 přijel stěžovatel za dcerou do P., potkal nějaké Ukrajince, kteří mu slíbili zajištění pobytu, to se stalo, ale jen na jeden rok. Aby získal peníze na prodloužení pobytu, vrátil se stěžovatel do Kazachstánu a v dubnu roku 1999 se vrátil zpět do České republiky, kde se zatím jeho manželce narodil syn. V případě návratu do vlasti měl stěžovatel za to, že by nedostal práci ani byt, návrat by mohl znamenat smrt pro celou jeho rodinu.

Nejvyšší správní soud přezkoumal v rozsahu a v mezích kasační stížnosti napadený rozsudek a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Kasační stížnost podal stěžovatel mimo jiné z důvodu uvedeného ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., podle kterého lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech, nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost. Stěžovatel namítá porušení několika ustanovení správního řádu žalovaným, považuje odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného za nedostatečné, neboť žalovaný zejména nezhodnotil řádně Zprávy o dodržování lidských práv v Kazachstánu za roky 1999 a 2000 Ministerstva zahraničních věcí Spojených států (dále jen „Zprávy Ministerstva zahraničních věcí USA o Kazachstánu“), které hovoří ve stěžovatelův prospěch, což stěžovatel namítal již v žalobě.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že správní orgán I. stupně v řízení o udělení azylu stěžovateli provedl důkaz Zprávami Ministerstva zahraničních věcí USA o Kazachstánu z let 1999 a 2000, když v odůvodnění svého rozhodnutí o neudělení azylu stěžovateli na uvedené zprávy odkazuje, cituje z nich určité pasáže a skutečnosti v nich uvedené hodnotí ve vztahu ke skutečnostem sděleným stěžovatelem v návrhu na zahájení řízení o udělení azylu a v protokolu k tomuto návrhu. Žalovaný správní orgán v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedené zprávy rovněž zmiňuje a označuje je za podklad, z něhož správní orgán I. stupně při svém rozhodování ve věci vycházel. Nejvyšší správní soud zde v souladu se svou ustálenou judikaturou připomíná, že skutková zjištění učiněná v řízení o azylu mají oporu

ve správním spisu, pokud i zprávy o situaci v zemi původu žadatele o azyl, které sloužily jako podklad pro rozhodnutí, byly v úplnosti učiněny součástí správního spisu. A právě v projednávané věci stěžovatele není v předloženém správním spise založena ani jedna z výše citovaných zpráv, tudíž se nelze přesvědčit o tom, zda informace uvedené v odůvodnění rozhodnutí správních orgánů souhlasí s informacemi ve zprávách, ani o tom, zda zprávy neobsahují další informace, které by mohly ovlivnit postoj správních orgánů k projednávanému návrhu na zahájení řízení o udělení azylu podanému stěžovatelem či následně postoj soudu k podané žalobě. Nejvyšší správní soud je proto toho názoru, že skutkový stav věci, tak jak byl zjištěn správním orgánem I. stupně a žalovaným v rámci předmětného řízení o udělení azylu, nemá oporu ve správním spise, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí žalovaného zrušit.

Stěžovatel v kasační stížnosti dále namítá důvod dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., podle kterého lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatků důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Stěžovatel uvádí, že v rámci řízení o žalobě se Městský soud v Praze nevypořádal zejména s námitkami, které stěžovatel směřoval proti hodnocení Zpráv Ministerstva zahraničních věcí USA o Kazachstánu z let 1999 a 2000 žalovaným.

Podle ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumá soud v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí. Stěžovatel v podané žalobě nesouhlasil se závěry žalovaného v napadeném rozhodnutí ohledně toho, že v jeho případě nešlo o pronásledování ve smyslu zákona o azylu, a měl naopak za to, že byl ve vlasti pronásledován pro svou národnost a náboženské vyznání, přičemž na podporu svých tvrzení odkázal na skutečnosti uvedené ve Zprávách Ministerstva zahraničních věcí USA o Kazachstánu z let 1999 a 2000. Z předmětného rozsudku Městského soudu v Praze však není zřejmé, nakolik se soud s tímto tvrzením stěžovatele vypořádal. Soud sice v rekapitulační části odůvodnění rozsudku uvádí, že součástí správního spisu jsou také Zprávy Ministerstva zahraničí USA o dodržování lidských práv v Kazachstánu za roky 1999, 2001 a 2002, ale dále již v odůvodnění rozsudku zmiňuje pouze obecně „objektivní zprávy o situaci v Kazachstánu“, aniž se blíže zabývá zprávami konkrétně označenými stěžovatelem. Nejvyšší správní soud proto zastává názor, že v rámci soudního řízení o žalobě nebyly přezkoumány všechny stěžovatelem uplatněné žalobní námitky v celém svém rozsahu, čímž došlo k vadě řízení před soudem, která měla za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Vzhledem k uvedenému Nejvyšší správní soud shledal oprávněnými důvody podané kasační stížnosti dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s.

V kasační stížnosti stěžovatel uplatnil rovněž důvod jejího podání dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., kdy tvrdí nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je vybrána nesprávná právní norma, popř. je sice vybrána správná právní norma, ale je nesprávně vyložena nebo aplikována. Skutečnostmi popsanými v kasační stížnosti vztahujícími se k tomuto důvodu podání kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud nezabýval, neboť za stavu, kdy nemusel být správně a úplně zjištěn skutkový stav věci, se to jeví jako předčasné.

S přihlédnutím k ustanovení § 78b odst. 1 azylového zákona, podle něhož se cizinci, který předloží doklad o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě

proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku, udělí na žádost vízum za účelem strpění pobytu, nerozhodoval Nejvyšší správní soud samostatně o žádosti o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.

Z důvodů v tomto rozsudku uvedených Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek Městského soudu v Praze a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.), v němž je tento soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve smyslu ustanovení § 110 odst. 3 s. ř. s. V novém rozhodnutí rozhodne Městský soud v Praze i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle ustanovení § 110 odst. 2 s. ř. s.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. listopadu 2005

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu